14. Regulation (EC) No 1896/2006 of the European Parliament and of the Council of 12 December 2006 creating a European order for payment procedure. URL: http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32006R1896.
15. Regulation (EC) No 861/2007 of the European Parliament and of the Council of 11 July 2007 establishing a European Small Claims Procedure. URL: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=celex:32007R0861.
16. Starl, Der elektronische Rechtsverkehr. 2003.
17. Storme M. Approximation of the laws and rules of the Member States concerning certain aspects of the procedure for civil litigation. Final Report. Dordrecht, 1994.
18. Woolf H. Access to Justice: final report to the Lord Chancellor on the Civil Justice System in England and Wales. 1996, HM Stationery Office.
19. Hospodarskyi protsesualnyi kodeks Ukrainy. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12.
20. Zakon Ukrainy pro vykonavche provadzhennia. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19/print.
21. Zakon Ukrainy pro sudoustrii i status suddiv № 1402-VIII vid 02 chervnia 2016 r. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1402-19/print1452602755913155>.
22. Naukovo-praktychnyi komentar do tsyvilnoho protsesualnoho zakonodavstva Yevropeiskoho Soiuzu : Chastyna 2 / kol. avt. I.O. Izarova, R.Ju. Khanyk-Pospolitak, N.Ju. Panych, A.S Kovtun ; I.O. Izarova (zah. red.). Kyiv: VD "Dakor", 2018. 568 s. (avt. per. ta koment. do EOP – Panych N. Ju).
23. Ohliad danykh pro stan zdiisnennia pravosuddia u 2018 rotsi. URL: https://court.gov.ua/userfiles/media/media/ogl_2018.pdf.
24. Proekt Zakonu Ukrainy "Pro elektronne nakazne provadzhennia". URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=57662.
25. Rekomendatsii Komitetu Ministriv Rady Yevropy R (81) 7 stosovno shliakhiv polehshennia dostupu do pravosuddia 1981 r. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_133.
26. Rekomendatsii Komitetu Ministriv Rady Yevropy R (84) 5 stosovno pryntsypiv tsyvilnoho sudochynstva, shcho napravleni na udoskonalennia sudovoi systemy 1984 r. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_126.
27. Tsyvilnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15/print.

Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Legal Studies, №2(109), pp. 15-18(2019)
УДК 347.91/.95
DOI: https://doi.org/10.17721/1728-2195/2019/1.109-3

ISSN 1728-2195
© Taras Shevchenko National University of Kyiv, Publishing center "Kyiv University", 2019

Д. Король, асп.
ORCID ID: 0000-0002-5753-3452
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Україна, Київ, Україна

РОЛЬ СУДУ У ВИБОРІ ПОРЯДКУ РОЗГЛЯДУ ЦИВІЛЬНОЇ СПРАВИ: ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ

Цивільне судочинство після реформи 2017 р. зазнало значних змін, зокрема, позовне провадження було диференційоване на загальний і спрощений порядки. При цьому роль суду у виборі порядку розгляду справи стала визначальною, оскільки обов'язку звернення до суду в конкретному порядку законом не передбачено, а закріплене відповідне повноваження суду та критерії його здійснення. Отже, справа може бути розглянута в загальному порядку позовного провадження або у спрощеному порядку, який передбачає можливість проведення судового засідання або без такого засідання, відповідно до підстав та критеріїв, передбачених положеннями ст. 11, ч. 4 та 6 ст. 19, ч. 1 і 3 ст. 274, ч. 1 та 2 ст. 277, а також ч. 6 ст. 279 ЦПК України, єдиних підходів застосування яких ще не досягнено на практиці. Отже, об'єктом уваги є проблеми диференціації та визначення судами конкретних мотивів розгляду цивільних справ у порядку загального або спрощеного порядку позовного провадження, а також призначення судового засідання, на підставі аналізу судових рішень судів першої інстанції, ухвалених упродовж 2018–2019 рр., доступних для дослідження на сайті Єдиного державного реєстру судових рішень. У підсумку було виділено проблемні питання, що виникали в судовій практиці, зокрема, щодо визначальної ролі суду у виборі порядку розгляду цивільної справи, та запропоновано шляхи їхнього розв'язання.

Ключові слова: цивільне судочинство, спрощене провадження, малозначні справи, справи незначної складності, диференціація цивільного судочинства, письмове провадження.

Вступ. Цивільний процесуальний кодекс України (ЦПК) в редакції Закону України від 3 жовтня 2017 р. [2] містить загальне та спрощене позовне провадження, диференціація яких здійснюється відповідно до встановленого порядку і підстав, передбачених положеннями ст. 11, ч. 4 та 6 ст. 19, ч. 1 та 3 ст. 274, частини 1 та 2 ст. 277, а також ч. 6 ст. 279 ЦПК. При цьому загальне позовне провадження призначене для розгляду справ, що через складність або інші обставини недоцільно розглядати у спрощеному позовному провадженні, як це зазначено у ст. 19 ЦПК.

Варто одразу зауважити, що загалом спрощені процедури розгляду цивільних справ діють у багатьох європейських країнах [15] – у національному процесуальному законодавстві понад 37 країн Ради Європи (РЄ) закріплені процедури для розгляду дрібних або незначних спорів. Це стало логічним наслідком кількох рекомендацій Комітету Міністрів РЄ, що були підготовлені за результатами наукових проектів і спрямовані на забезпечення доступності правосуддя, зокрема № R (84) 5 про принципи цивільного процесу, спрямовані на поліпшення здійснення правосуддя 1984 р. (Рекомендації 1984) [10] та щодо шляхів спрощення доступу до правосуддя 1981 р. (Рекомендації 1981) [11]. У зазначених рекомендаціях істотно змінюється підхід до ролі суду у процесі та забезпечення ним дотримання прав усіх учасників розгляду справи з метою ефективного здійснення захисту прав.

Проведений нами аналіз судової практики, а саме дослідження судових рішень судів різних інстанцій щодо вирішення питань розгляду справи в порядку спрощеного або загального позовного провадження, підстав та критеріїв ухвалення таких рішень, дав можливість виявити практичні проблеми, що виникають під час застосування норм цього нового інституту в ході розгляду цивільних справ в Україні. Дослідження доктрини цивільного процесуального права надало можливість пошуку й обґрунтування пропозицій з урегулювання цих проблем. Отже, *метою статті* є визначення ролі суду у визначенні доцільності розгляду справи у порядку спрощеного або загального позовного провадження та виборі порядку розгляду цивільної справи, а також розробка пропозицій з удосконалення та забезпечення єдності судової практики в України.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до положень статей ЦПК, заявник не зобов'язаний обирати порядок розгляду своєї справи; натомість суд, з огляду на свої повноваження, передбачені ч. 1 ст. 277 та

© Король Д., 2019

ч. 6 ст. 279 зобов'язаний вирішити, у якому порядку розглядати цивільну справу. Як слушно зазначають науковці, у ЦПК немає відповідних підстав для відмови у відкритті провадження, повернення, залишення без розгляду або навіть залишення без руху заяви, якщо особа звертається не в передбаченому законом порядку розгляду малозначної справи, тому спрощений порядок є обов'язковим у разі наявності сукупності обставин і може розглядатися як альтернатива до загального позовного провадження [3].

Відповідно суд вирішує питання про порядок розгляду справи на підставі критеріїв, передбачених положеннями ст. 11, ч. 4 та 6 ст. 19, ч. 1 та 3 ст. 274, ч. 1 та 2 ст. 277, а також ч. 6 ст. 279 ЦПК.

Натомість суди часто доходять помилкового рішення під час вирішення цього питання, обґрунтовуючи це тим, що при зверненні до суду позивачем не було заявлено клопотання про розгляд справи у порядку спрощеного позовного провадження та не надано доказів на підтвердження того, що йому відмовлено у прийнятті заяви про видачу судового наказу, тому позовна заява підлягає поверненню позивачу для звернення в належному порядку. Зокрема, з таким висновком не погодився суд апеляційної інстанції, думку якого варто підтримати з огляду на таке. Як зазначено у постанові Київського апеляційного суду від 22 грудня 2018 р. [9] предметом позовних вимог у справі є стягнення з відповідача заборгованості за житлово-комунальні послуги з водопостачання та водовідведення, 3 % річних, інфляційних втрат та витрати зі сплати судового збору, отже особа має право звернутися до суду в наказному або у спрощеному позовному провадженні на свій вибір (ч. 2 ст. 161 ЦПК України), отже, самостійно обирати спосіб захисту своїх прав, свобод чи законних інтересів у судовому порядку, а саме в наказному або спрощеному позовному провадженні. Водночас ч. 1 передбачено, що клопотання позивача про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження подається у письмовій формі одночасно з поданням позовної заяви або може міститися в ній, а у цій справі, повертаючи позовну заяву позивачу, суд першої інстанції на зазначене уваги не звернув та не дослідив зміст позовної заяви, у зв'язку із чим дійшов помилкового висновку, що справа не підлягає розгляду в порядку спрощеного позовного провадження, оскільки право вибору способу судового захисту належить виключно позивачу, який зі свого боку заявив відповідне клопотання.

Крім того, як слушно зауважив суд апеляційної інстанції, слід звернути увагу на те, що на стадії вирішення питання щодо відкриття провадження у справі суд має право повернути позовну заяву лише з тих підстав, які прямо передбачені законом, а такої підстави у ст.. 185 ЦПК України не передбачено.

При цьому варто зауважити, що відповідно до положень ч. 1 ст. 277 для вирішення питання про розгляд справи в спрощеному порядку не вимагається клопотання позивача, оскільки малозначні вимоги за загальними засадами підлягають розгляду у спрощеному порядку, якщо відсутні підстави для їхнього розгляду в загальному порядку цивільного судочинства. У ч. 2 ст. 274 зазначено, що судом у порядку спрощеного провадження можуть бути розглянуті будь-які справи, за винятком справ, зазначених у ч. 4 ст. 274 ЦПК 2017.

У судовій практиці, зокрема,трапляються порушення вимог ЦПК щодо категорій справ, що може бути розглянута судом в порядку спрощеного провадження. Таким прикладом є постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 6 травня 2019 р. [7], у якій суд звернув увагу на те, що апеляційний суд розглянув справу щодо приватизації державного житлового фонду в порядку спрощеного позовного провадження, а саме просили визнати за ними право на приватизацію спірного житлового приміщення відповідно до Закону України "Про приватизацію державного житлового фонду", незважаючи на те, що п. 3 ч. 4 ст. 274 передбачено: у порядку спрощеного позовного провадження не можуть бути розглянуті справи у спорах щодо приватизації державного житлового фонду, тому оскаржена постанова підлягає обов'язковому скасуванню з направленням справи на новий розгляд до суду апеляційної інстанції.

Ще одним прикладом є постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 11 липня 2018 р. [6], у якій було встановлено, що оскаржуване судове рішення апеляційного суду ухвалене із грубим порушенням норм процесуального права, що є обов'язковою підставою для його скасування і полягало у порушенні вимог ч. 4 ст. 274. Так, у цій справі судом було встановлено, що ухвалою Апеляційного суду Харківської обл. від 5 лютого 2018 р. будо відкрито апеляційне провадження та вирішено розглядати її в порядку спрощеного позовного провадження. У позовній заяві заявник, зокрема, просив визнати за нею право власності на квартиру й автомобіль у порядку спадкування за законом четвертої черги, тобто спір виник щодо спадкування, як правильно зазначено у постанові, які відповідно до п. 2 ч. 4 ст. 274 не можуть бути розглянуті в порядку спрощеного позовного провадження.

Деякі апеляційні суди не завжди дотримуються такої практики, та в деяких випадках не містять умотивованого рішенні щодо питання про вибір порядку розгляду справи у малозначних справах. Зокрема, у рішенні Апеляційного суду Луганської обл. від 30 липня 2018 р. зазначено, що суд першої інстанції порушив норми процесуального права, розглянувши справи в порядку спрощеного провадження, оскільки справу судом було призначено до розгляду в порядку спрощеного позовного провадження без виклику (повідомлення) сторін, не звернувши уваги на те, що позивач не заявляв клопотання про розгляд цієї справи у порядку спрощеного провадження, тому справа підлягала розгляду за правилами загального позовного провадження [12]. При цьому суд посилався на положення ч. 1 та 2 ст. 274, а також ч. 2 та 3 ст. 277 та ч. 1 ст. 276, не звернувши увагу на положення ч. 1 ст. 277, яким неоднозначно зазначено, що питання про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження суд вирішує в ухвалі про відкриття провадження у справі. У ч. 2 цієї ж статті передбачено можливість суду за наслідками відповідного клопотання вирішити питання про порядок розгляду справи з урахуванням критеріїв, визначених у ст. 11 та ч. 3 та 4 ст. 274, тобто щодо ціни позову, категорії справи, її складності тощо.

Згідно з п. 1 ч. 4 ст. 274 якщо справа не могла бути розглянута у порядку спрощеного позовного провадження і була розглянута в порядку загального позовного провадження, а також ураховуючи те, що відповідно до ч. 3 ст. 279 передбачено таке: додаткове судове рішення ухвалюється в тому самому порядку, що й судове рішення, вирішення питання про ухвалення додаткового рішення мало відбуватися в тому самому порядку, у якому ухвалювалося судове рішення [7].

Водночас варто зауважити, що суд має вирішити питання про порядок розгляду справи під час відкриття провадження у справі, як зазначено в постанові Касаційного

цивільного суду Верховного Суду від 8 травня 2019 р. Судом, який відкрив провадження у справі та призначив судове засідання, на якому постановив протокольну ухвалу про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження, було порушено вимоги ЦПК, яким не передбачено можливості вирішення судом питання про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження після відкриття провадження у справі, оскільки відповідно до ч. 1 ст. 277 питання про розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження суд вирішує в ухвалі про відкриття провадження у справі [8].

Такий же висновок зроблений судом у постанові Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 10 жовтня 2018 р. щодо апеляційного провадження, зокрема, стосовно порушення судом апеляційної інстанції процесуального порядку, який призначив справу до судового розгляду з повідомленням (викликом) сторін, а розглянув справу в порядку письмового провадження, оскільки чинним цивільно-процесуальним законодавством не передбачено можливості здійснювати розгляд справи в порядку спрощеного позовного провадження за наявними у справі матеріалами без повідомлення сторін, після того, як справу призначено до судового розгляду з повідомленням сторін [5].

У ч. 6 ст. 279 зазначено, що розгляд справи може відбуватися в *письмовому провадженні без виклику сторін і без судового засідання*, отже, на розсуд суду у справах, де: а) предметом позову є стягнення грошової суми, розмір якої не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, та б) характер спірних правовідносин і предмет доказування не вимагають проведення судового засідання з повідомленням сторін для повного та всебічного встановлення обставин справи.

Так, у своєму рішенні Апеляційний суд Черкаської обл. цілком правильно вирішив питання про те, що за відсутності обґрунтованого клопотання про проведення судового засідання, у справі, що розглядається в спрощеному провадженні, здійснюється повідомлення сторін, але не їх виклик до судового засідання. Отже, вирішення питання про їх неявку, та, у зв'язку із цим, залишення позову без розгляду у зв'язку з неявкою позивача, є безпідставним [13].

Зокрема, у рішенні Полтавського апеляційного суду від 19 листопада 2018 р. правильно зауважено, що сторона має належно обґрунтувати свої вимоги щодо проведення судового засідання у справі [14]. У цій справі апелянт звертав увагу на те, що при вирішенні справи допущено грубе порушення приписів ст. 12 та 43 ЦПК, принципів верховенства права, змагальності та рівності сторін, а також посилався на порушення його прав внаслідок розгляду справи у спрощеному порядку без виклику сторін, незважаючи на його категоричні заперечення, а відмова у слуханні справи в загальному позовному провадженні призвела не тільки до неповного та поверхового з'ясування обставин справи, а також до хибних висновків, оскільки судом було неправильно встановлено обставини. Слід окремо звернути увагу на доводи апелянта про те, що внаслідок дій головуючого судді він був позбавлений можливості своєчасно реагувати на рішення суду першої інстанції та подавати заяви по суті, щодо відмови місцевого суду залучити до участі у справі у ролі третьої особи Міністерство освіти і науки України, що, на його думку, призвело до порушення не тільки його прав, але і прав самого міністерства, а також щодо відмови у задоволенні його заяв про виклик свідків, витребування документів та їхнє дослідження.

Проте апеляційний суд у своєму рішенні правильно зауважив, що апелянт звертався до суду першої інстанції з ідентичними за змістом клопотаннями про допит свідків, витребування доказів, яким надана місцевим судом відповідна оцінка і які вирішені по суті, а в решті клопотань апелянту було відмовлено тому, що він не усунув недоліків, з іншими клопотаннями він у подальшому не звернувся. Більше того, подавши ідентичні за змістом клопотання до суду апеляційної інстанції, він і в цей час не врахував підстав відмови у їх задоволенні місцевим судом, не навів жодних обґрунтувань, визначених вимогами ст. 84 та 91 ЦПК, а також не навів жодних обставин у межах заявлених позовних вимог, які з них може підтвердити кожен із перелічених ним доказів, або аргументи, які ним можуть бути спростовані.

Висновки. Отже, підсумовуючи проведене дослідження, слід зазначити, що тенденція до збільшення повноважень суду стосовно керування ходом розгляду справи намітилася впродовж останніх десятиліть минулого століття. Водночас перехід до формування нових засад судочинства у багатьох пострадянських країнах призвів до збільшення змагальних засад судочинства та перетворення судді на пасивного споглядача у процесі. Відповідні положення передбачені й у Рекомендаціях 1981, зокрема, щодо встановлення процедури для спорів із позовними вимогами на незначну суму, що дозволяє сторонам звернутися до суду, не зазнаючи надмірних витрат, що не відповідають грошовій сумі, яка є предметом спору, а із цією метою слід передбачити спрощене судочинство, уникати непотрібних судових засідань й обмежити право оскарження (п. 15). У Рекомендаціях 1984, зокрема, у принципі 3 зазначено, що суд повинен, принаймні в ході попереднього засідання, а якщо можливо, то і протягом усього розгляду, відігравати активну роль у забезпеченні швидкого судового розгляду, поважаючи при цьому права сторін, зокрема і їхнє право на неупередженість; у принципі 4 зауважено, що суд, принаймні в першій інстанції, слід наділити повноваженнями вирішувати з огляду на характер справи і за винятком випадків, коли зазначене чітко передбачене законом, чи провадження має здійснюватися письмово або усно, або в обидва ці способи. Хоча варто також наголосити, що єдиних підходів до ролі суду в процесі ще не напрацьовано навіть на теренах ЄС [16].

У цивільному процесуальному законодавстві України передбачено активну роль суду у виборі порядку розгляду справи, що уповноважений за наявними матеріалами у справі вирішити питання, у якому саме порядку доцільно її розглянути з метою реалізації основного завдання цивільного судочинства. При цьому варто виходити з того, що реформування цивільного судочинства та запровадження спрощеної процедури для розгляду справ у судах усіх інстанцій відбулося з метою забезпечення розумного спрощення, ефективності та диференціації процесу [1, с. 103], а також у жодному разі не допустити, щоб повноваження суб'єкта владних повноважень обирати у конкретній ситуації між альтернативами, кожна з яких є правомірною, призводила до порушення законних прав та інтересів осіб, які звернулися до суду [4].

Проведене дослідження судової практики й аналіз положень ЦПК демонструє, що єдині підходи до визначення порядку розгляду справи ще відсутні, а суд, який має реалізовувати належно свої повноваження, не завжди бере на себе цю роль і вмотивовує своє рішення.

Отже, роль суду полягає в тому, щоб визначити, чи наявні підстави для розгляду в спрощеному порядку, чи

відсутні підстави для обов'язкового розгляду справи в загальному порядку, а також оцінці обґрунтованості й умотивованості клопотань позивача та відповідача про вибір порядку розгляду справи, зокрема щодо наявності обставин, визначених у ст. 11. Реалізуючи зазначені вище повноваження суд має виходити, передусім, із завдання цивільного судочинства та його загальних засад, а також ст. 19 ЦПК.

Список використаних джерел:

1. Гулько Б.І. Про практику застосування Верховним Судом інституту малозначних справ на стадії касаційного перегляду. *Право України*. 2018. № 10. С. 102–113.
2. Закон про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів від 23.03.2017 р. № 6232. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=61415.
3. Ізарова І.О., Притика Ю.Д. Спрощене позовне провадження цивільного судочинства України: виклики першого року застосування в судовій практиці. *Проблеми законності*. № 145. 2019. С. 51–67.
4. Лесько А. Малозначність справ цивільної юрисдикції як критерій для їх розгляду у спрощеному позовному провадженні та відмови у відкритті касаційного провадження. URL: http://www.vru.gov.ua/mass_media/998.
5. Постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 10 жовтня 2018 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/77870501.
6. Постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 11 липня 2018 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/75447754.
7. Постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 6 травня 2019 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/82065311.
8. Постанова Касаційного цивільного суду Верховного Суду від 8 травня 2019 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/81796115.
9. Постанова Київського апеляційного суду від 22 грудня 2018 року. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/79082367.
10. Рекомендація R (84) 5 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам стосовно принципів цивільного судочинства, спрямованих на удосконалення функціонування правосуддя, ухвалено 28 лютого 1984 р. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_126.
11. Рекомендація R (81) 7 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам щодо шляхів спрощення доступу до правосуддя, ухвалено 14 травня 1981 р. URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_133.
12. Рішення Апеляційного суду Луганської обл. від 30 липня 2018 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/76709974.
13. Рішення Апеляційного суду Черкаської області від 16 липня 2019 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/83110838.
14. Рішення Полтавського апеляційного суду від 19 листопада 2018 р. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/78012687.
15. CEPEJ Report on “European judicial systems – Edition 2014 (2012 data): efficiency and quality of justice", p. 120. URL: https://rm.coe.int/cepej-report-on-european-judicial-systems-edition-2014-2012-data-effic/16807882a1.
16. Tulibacka M., Blomeyer R. and Sanz M. Common minimum standards of civil procedure / European Parliament. 2016. URL: http://www.europarl.europa.eu/cmsdata/105660/EPRS_CIVIL_PROCEDURE.pdf.

Received: 20/08/2019
1st Revision: 20/09/2019
Accepted: 15/10/2019

D. Korol, PhD Student
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

THE ROLE OF THE COURT IN CHOOSING THE CIVIL CASE PROCEDURE: PROBLEMATIC ISSUES

Following the 2017 reform the civil litigation has been significantly changed. The action proceedings, inter alia, have been divided into general and simplified procedures. Therefore, the role of the court in determining the procedure for of the case consideration is decisive, since the law does not impose the obligation to apply to the court in a specific procedure but stipulates respective court power and criteria for its implementation. Thus, the case may be heard in the general proceedings or in a simplified procedure, which provides for the possibility of a court hearing or without such a hearing, in accordance with the grounds and criteria laid down in Article 11, Parts 4 and 6 of the Article 274, Parts 1 and 2 of the Article 277, as well as Part 6 of Article 279 of the Civil Procedural Code of Ukraine, the common only approaches of which have not yet been achieved in practice. Therefore, the object of attention of the author is the problems of differentiation and determination by courts of specific grounds for consideration of civil cases according to the general or simplified procedure of action proceedings, as well as the appointment of a court session, based on the analysis of first instances courts decisions, adopted during 2018-2019 and available for the research on the website of the Unified State Registry of Judgments.

As a result, the problematic issues that have arisen in the jurisprudence, in particular, regarding the decisive role of the court in choosing the civil case procedure have been identified and the relevant solutions have been proposed. The role of the court is to determine whether there are grounds for a simplified procedure, whether there are no grounds for a mandatory general procedure for this case consideration, as well as an assessment of the merits and motivation of the plaintiff's and defendant's motions for choosing the procedure for this case consideration, in particular, as it is defined in Article 11 of the Civil Procedural Code of Ukraine. Exercising the abovementioned powers, the court must first of all proceed with the goals of civil justice and its general principles as well as Article 19 of the Civil Procedural Code of Ukraine.

Keywords: civil proceedings, simplified procedure, insignificant cases, cases of minor complexity, differentiation of civil proceedings, a written proceedings.

References:

1. Hulko B. I. Pro praktyku zastosuvannia Verkhovnym Sudom instytutu maloznachnykh sprav na stadii kasatsiinoho perehliadu [Supreme Court Experience in Small Claims Procedure Implementation during the review cassation]. Pravo Ukrainy. 2018. № 10. S. 102-113. [in Ukrainian].
2. Zakon pro vnesennia zmin do Hospodarskoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Tsyvilnoho protsesualnoho kodeksu Ukrainy, Kodeksu administratyvnoho sudochynstva Ukrainy ta inshykh zakonodavchykh aktiv vid 23.03.2017 r. № 6232. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=61415 [in Ukrainian].
3. Izarova I.O., Prytyka Yu.D. Sproshchene pozovne provadzhennia tsyvilnoho sudochynstva Ukrainy: vyklyky pershoho roku zastosuvannia v sudovii praktytsi [Simplify action procedure in Ukrainian civil procedure: challenges of the first year implementation in court practice]. Problemy zakonnosti. № 145. 2019. S. 51-67 [in Ukrainian].
4. Lesko A. Maloznachnist sprav tsyvilnoi yurysdyktsii yak kryterii dlia yikh rozghliadu u sproshchenomu pozovnomu provadzhenni ta vidmovy u vidkrytti kasatsiinoho provadzhennia [Small claims in civil jurisdiction as a criteria for differentiation in simplified procedure and refusal for the opening of the cassation review]. URL: http://www.vru.gov.ua/mass_media/998 [in Ukrainian].
5. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu Verkhovnoho Sudu vid 10 zhovtnia 2018 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/77870501 [in Ukrainian].
6. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu Verkhovnoho Sudu vid 11 lypnia 2018 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/75447754 [in Ukrainian].
7. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu Verkhovnoho Sudu vid 6 travnia 2019 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/82065311 [in Ukrainian].
8. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu Verkhovnoho Sudu vid 8 travnia 2019 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/81796115 [in Ukrainian].
9. Postanova Kyivskoho apeliatsiinoho sudu vid 22 hrudnia 2018 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/79082367 [in Ukrainian].
10. Rekomendatsiia R (84) 5 Komitetu ministriv Rady Yevropy derzhavam-chlenam stosovno pryntsypiv tsyvilnoho sudochynstva, spriamovanykh na udoskonalennia funktsionuvannia pravosuddia, ukhvaleno 28 liutoho 1984 roku. URL: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/994_126 [in Ukrainian].
11. Rekomendatsiia R (81) 7 Komitetu ministriv Rady Yevropy derzhavam-chlenam shchodo shliakhiv sproshchennia dostupu do pravosuddia, ukhvaleno 14 travnia 1981 r. URL: http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/994_133 [in Ukrainian].
12. Rishennia Apeliatsiinoho sudu Luhanskoi oblasti vid 30 lypnia 2018 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/76709974 [in Ukrainian].
13. Rishennia Apeliatsiinoho sudu Cherkaskoi oblasti vid 16 lypnia 2019 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/83110838 [in Ukrainian].
14. Rishennia Poltavskoho apeliatsiinoho sudu vid 19 lystopada 2018 roku. URL: http://reyestr.court.gov.ua/Review/78012687 [in Ukrainian].
15. CEPEJ Report on “European judicial systems – Edition 2014 (2012 data): efficiency and quality of justice”, p. 120. URL: https://rm.coe.int/cepej-report-on-european-judicial-systems-edition-2014-2012-data-effic/16807882a1 [in English].
16. Tulibacka, M., Blomeyer, R., and Sanz, M., Common minimum standards of civil procedure. European Parliament, 2016. URL: http://www.europarl.europa.eu/cmsdata/105660/EPRS_CIVIL_PROCEDURE.pdf [in English].